

ISTÁR

P A P P · P T I B O R

I.

Istennő, ne akarj engem! Csábod csalfa csápjának méze
nem taszít ábrándos lábba. Távozz tőlem, hűtlenség lánya!
Szeretőid könnyének kútja apaszthatatlan.
Ostorod kenetes sújtás. Kímélj meg kacagó kéjedtől!

Gist úzi a buja Istár. Nem nyugszik, mióta fürödni
látta a győzhetetlent. Szemérmert nem ismer ő.
Hagyd őt, férfiak falánkja! Kíméld meg kacagó kéjedtől!
Szarvagnál fogva szilaj kocsidba nem kötheted.

II.

Bősz Istár forrong. Egének bosszúvérű bikáját küldi
Uruk városa ellen. Enkidu, gyere, szegjük szarvát!
Vesszejét vágd úrnője dühödt ábrázatába!
Sorsában sorsára lelhet. Hírünk házuk kapuit veri.

Álmod fon az éj. Bő gondú, fodros felhőkön dörgő hangú
Istenek gyülekeznek. Tanácsba jönnek össze.
Fejünkről folyik a vita. Hírünk házuk kapuit veri.
Érzem, Gilgames, az ég urai magukhoz vesznek.

III.

Ne félj, barátom! Enilhez fordulunk kegyelemért, sebed
fohászunk gyógyítja majd be. Nem ront többé a cédrusemlék.
Az ég ura meghallja fiai kérő szavát.
Hősének lágy kegyelmet ad. Elnyered örök bocsánatát.

Átok ül rajtam. Huvava vasa semmi ahhoz, mit Istár
papnője hagyott reám. Vágyat ölt belém öle.
Hátára miért feszültem? Elnyerem örök bocsánatát?
Mohó emberré miért kellett vesztetre válnom?

